

Sygn. akt **I 1 C 999/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

przeciwko **J. M.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanego J. M. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 159,58 zł (sto pięćdziesiąt dziewięć 58/100 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 30 marca 2017 roku do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego J. M. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić w repertorium C
2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pozwem z dnia 30 marca 2017 r. domagał się zasądzenia od pozwanego J. M. kwoty 159,58 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu – tytułem należności przewozowej powstałej z powodu niedopełnienia obowiązku zapłaty za korzystanie z usług przewozu. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany skorzystał z usługi przejazdu należącym do powoda środkiem transportu publicznego tj. koleją. Podczas kontroli przez osobę upoważnioną do jej przeprowadzenia okazało się, że pozwany nie dokonał należytej płatności za przejazd. W związku z tym kontrolujący wystawił pozwanemu wezwanie do zapłaty zgodnej z obowiązującym Regulaminem i stawkami wskazanymi w Taryfie przewozowej oraz opłaty dodatkowej. Opłata winna zostać uregulowana w terminie 14 dni. Wraz z należnością główną powód dochodzi odsetek skapitalizowanych na dzień wniesienia pozwu.

(pozew - k. 2-5)

W dniu 8 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w Lublinie, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 543686/17, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 5v/

Pismem z dnia 22 maja 2017 r. pozwany J. M. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 8 maja 2017 r. , w który zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w całości. W uzasadnieniu wskazał, że powód nie przedstawił żadnych dowodów wykazujących zasadność żądania.

/sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 6/

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin–Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni – wobec stwierdzenia skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty w całości.

/postanowienie – k. 8/

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni, pismem z dnia 22 września 2017 r. powód usunął braki formalne pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym (art. 505³⁷ § 1 k.p.c.) poprzez złożenie dokumentu pełnomocnictwa wraz z dokumentami wykazującymi umocowanie do jego udzielenia, a także złożenie dokumentów zawnioskowanych w pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym jako zgłoszone dowody.

/pismo procesowe powoda – k. 15-65/

W piśmie procesowym z dnia 27 listopada 2017 r. stanowiącym uzupełnienie sprzeciwu od nakazu zapłaty złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym – pozwany zarzucił, że zarówno w protokole przejazdu bezbiletowego jak i w wezwaniu do zapłaty znajdują się nieścisłości dotyczące jego adresu zamieszkania, w związku z tym wezwanie nie zostało mu prawidłowo doręczone. Ponadto podniósł, że do początku listopada 2016 roku posługiwał się paszportem jako dokumentem tożsamości, gdyż z powodu zagubienia lub kradzieży dokumentów nie był w posiadaniu dowodu osobistego, którego numery widnieją w protokole. Dowód osobisty wraz z większością pozostałych dokumentów odebrał z Biura rzeczy znalezionych Urzędu Miasta G..

/pismo procesowe pozwanego – k. 70/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 września 2016 r. pozwany J. M. jechał kolejką (...) na trasie S. – G.. W trakcie przejazdu przeprowadzona została kontrola biletów; podróżujący nie uiścił należności za przejazd, w związku z tym sporządzony został protokół i podróżującemu wręczono zostało wezwanie do zapłaty należności za przejazd bez ważnego biletu.

W protokole zawarte zostały następujące dane osobowe podróżnego: M. J., adres zamieszkania (...)-(...) G., ul. (...), PESEL (...), imiona rodziców: S., W., data ur. (...), rodzaj dowodu tożsamości: dowód osobisty, Seria i nr dokumentu: (...), wydany przez: Prezydenta (miasta), w G. w dniu 27.03.2008 r.. Odbiór wezwania pokwitowany został podpisem: J. (...)

(dowód: protokół z dnia 2.09.2016 r. – k. 62)

W trakcie ww. przejazdu J. M. był zobowiązany do uiszczenia opłaty za przejazd w wysokości 4,00 zł. Opłata dodatkowa za przejazd bez ważnego biletu wynosiła 150,00 zł. W przypadku zapłaty w ciągu 7 dni opłata dodatkowa wynosi 86,50 zł. Termin zapłaty upływał w dniu 16 września 2016 roku.

(dowód: protokół/wezwanie AB nr (...) z dn. 2.09.2016 r. – k. 62)

Opłata za bilet jednorazowy w klasie 2 pociągu osobowego za przejazd na odległości od 7 do 12 km wynosi 4,00 zł. Opłata dodatkowa za przejazd bez ważnego biletu wynosi 150 zł.

(niesporne, nadto cennik usług przewozowych (...) w T. – k. 34-51)

W nieustalonym miejscu i czasie J. M. zgubił lub zostały mu ukradzione dokumenty, w tym dowód osobisty.

W dniu 4 listopada 2016 r. Urząd Miasta G. przesłał J. M. etui na dokumenty z dowodem osobistym i pozostałą zawartością przyniesione do Biura rzeczy Z. dnia 4 listopada 2016 r.

(niesporne, nadto kopia pisma UM G. – k. 83)

J. M. nie uiścił należnej opłaty za przejazd ani opłaty dodatkowej

(niesporne)

W dniu 6 marca 2017 r. sporządzone zostało kierowane do pozwanego wezwanie przedprocesowe do zapłaty na adres: ul. (...) w G..

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 63)

J. M. zamieszkuje w G. przy ul. (...). PESEL, imiona rodziców, data urodzenia, seria i numer dowodu osobistego, data i organ wydający dokument tożsamości są tożsame z danymi wpisanymi w protokole podczas kontroli.

(niesporne, nadto zaświadczenie systemu (...) -SAD Systemu Informatycznego Sądów – k. 11-12.)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z ww. dokumentów przedłożonych przez strony, które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej autentyczności, a ponadto ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Należy w tym miejscu wskazać, że pozwany nie kwestionował, że dane osobowe zawarte w protokole sporządzonym podczas kontroli biletów, nie są jego danymi. Podnosił tylko, że numer mieszkania „16” jest nieprawidłowy, gdyż jego mieszkanie ma numer (...), jednakże różnica ta skutkowała tylko nieskutecznym doręczeniem wezwania przedprocesowego, które nie ma wpływu na rozstrzygnięcie merytoryczne. Zauważyć w tym miejscu trzeba, że przesyłka zawierająca odpis nakazu zapłaty kierowana do pozwanego na numer mieszkania (...) (czyli nieprawidłowy) została mu jednak doręczona przez pocztę i pozwany osobiście pokwitował odbiór a następnie wniósł sprzeciw.

Zaś jeśli chodzi o kwestię najistotniejszą w sprawie, to jest ustalenie czy podpis widniejący na protokole jazdy bezbiletowej należy do pozwanego, podkreślić należy, że ostatecznie pozwany nie tylko nie wykazał, że to nie on podpisał protokół, ale nawet nie zaprzeczył jednoznacznie, że okazany mu podpis nie został przez niego nakreślony. Na rozprawie (11.01.2018 r. – k. 81, nagranie 00:08:36) pozwany zapytany czy podpis podróznego widniejący w protokole należy do niego, oświadczył że nie może stwierdzić, by to był jego podpis, ponieważ on nie podpisuje się drukowanymi literami.

W związku z tym, że pozwany nie był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, interpretując oświadczenie pozwanego raczej jako zaprzeczenie niż potwierdzenie, Przewodniczący w zarządzeniu z dnia 29 stycznia 2018 r. pouczył pozwanego o treści przepisu art. 253 kpc informując, że jeśli pozwany twierdzi, że podpis pod dokumentem z dnia 2.09.2016 r. od niego nie pochodzi, to winien okoliczność tę udowodnić. Pozwany został jednocześnie zobowiązany do oświadczenia czy wnosi o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa, pod rygorem uznania, że takiego wniosku nie składa. (zarządzenie k. 85). Pozwany nie wniósł o przeprowadzenie opinii biegłego ani nie stawił się na wyznaczoną rozprawę.

W tej sytuacji uznać należało, że pozwany ostatecznie nie zakwestionował prawdziwości dokumentu w postaci protokołu z dnia 2 września 2016 roku.

W niniejszej sprawie pozwany podnosił także, że przez jakiś okres w 2016 roku, w każdym bądź razie do dnia 4 listopada 2016 r. nie posiadał dowodu osobistego, którego numer wpisany jest w protokole przejazdu bezbiletowego. Nie wykazał pozwany jednakże, że w dacie przejazdu to jest w dniu 2 września 2016 roku swojego dowodu osobistego nie posiadał. Wykazał kiedy dowód osobisty został mu zwrócony (4 listopada 2016 r.), ale nie wykazał, ani sam nie wiedział od kiedy, od jakiego dnia czy zdarzenia tego dowodu nie miał. Pozwany oświadczył, że do początku listopada `16 posługiwał się paszportem, gdyż z powodu zagubienia lub kradzieży dokumentów nie dysponował dowodem osobistym. Podniósł, że w sierpniu wybrał się w podróż po kraju i za granicę nie wiedząc, że nie ma dowodu osobistego, a po powrocie w październiku 2016 r zgłosił utratę tego dokumentu w komendzie policji. Potwierdzenia tego zgłoszenia pozwany jednak nie złożył, nie wyjaśnił także dlaczego wybierając się w kilkutygodniową podróż, w tym za granicę, nie potrzebował dowodu osobistego i od razu założył, że będzie posługiwał się paszportem. Na marginesie dodać można, że złożony bilet kolejowy na podróż w dniu 15 września 2016 roku z K. do G. dla nieustalonej osoby, niczego w sprawie nie dowodzi.

Podkreślić trzeba, że wszystkie dane osobowe wpisane w protokole należą do pozwanego, więc osoba podróżująca musiała okazać dowód osobisty pozwanego. W tej sytuacji, to na pozwanym zaprzeczającym obowiązkowi zapłaty, spoczywał ciężar wykazania, że podczas kontroli inna osoba posługiwała się jego dowodem osobistym i złożyła podpis na protokole. Okoliczności tych pozwany nie udowodnił.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty łącznej 159,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie wskazując, że na tę kwotę składają się kwoty: 4,00 zł tytułem przewoźnego, 150,00 zł z tytułu opłaty dodatkowej za przejazd bez biletu oraz skapitalizowane na dzień poprzedzający wniesienie pozwu odsetki za opóźnienie od kwoty opłaty dodatkowej w wysokości 5,58 zł. Jako podstawę faktyczną roszczenia powód wskazał fakt przejazdu przez pozwanego środkiem transportu publicznego należącym do powoda bez ważnego biletu, co stwierdzone zostało w złożonym przez powoda protokole. Podstawę prawną żądania powoda stanowił więc art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 915).

Powód wykazał zasadność swojego żądania, to jest fakt, iż pozwany odbył przejazd środkiem transportu należącym do powoda bez ważnego biletu. Pozwany natomiast w żaden sposób nie podważył wiarygodności przedstawionych przez powoda środków dowodowych.

Skoro więc pozwany odbył przejazd bez ważnego biletu, to zgodnie z art. 33a ust. 3 ww. ustawy prawo przewozowe jest on zobowiązany do uiszczenia na rzecz powoda należności za przejazd (ceny biletu) oraz opłaty dodatkowej jak również należnych odsetek. Żądanie powoda uznać należało więc za całkowicie zasadne.

Podsumowując powyższe, Sąd, na mocy art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 915), w pkt. I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 154,00 zł, zaś na podstawie art. 481 k.c. i 482 k.c. zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 150 zł za okres od dnia 17 września 2016 roku pierwszy dzień po upływie terminu zapłaty) do dnia 29 marca 2017 roku (dzień poprzedzający wniesienie pozwu) w wysokości 5,58 zł dodane do należności głównej oraz dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od całości kwoty należnej w dniu wniesienia pozwu od dnia 30 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 1 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej postępowanie na rzecz pozwanej kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się: kwota 30 zł tytułem opłaty od pozwu oraz kwota 90,00 zł z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego.